

Arrest

nr. 305 360 van 23 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN**
 Guilleminlaan 35
 9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DHONDT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Guineese nationaliteit.

Op 10 juni 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 22 juni 2022 nam de gemachtigde een onontvankelijkheidsbeslissing betreffende voormelde aanvraag.
Op 25 juli 2022 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 23 augustus 2022 besliste de gemachtigde dat deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende op 28 april 2023 een aanvraag in, voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en dit meer bepaald in functie van haar schoonzoon, die een Nederlands staatsburger is.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 oktober 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.04.2023 werd ingediend door:

*Naam: D.
Voorna(a)m(en): F.
Nationaliteit: Guinee
Geboortedatum: (...)1960
Geboorteplaats: Conakry
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzoon, de genaamde K. M. (RR. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Als ascendent dient betrokkene, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Nederlandse schoonzoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het “ten laste” zijn, legt betrokkene de volgende documenten voor: Ten eerste legt betrokkene een verklaring op eer van haarzelf voor dat zij geen onroerend goed bezit in Guinee (dd. 08.05.2023), voorzien van een stempel van de ambassade van Guinee in België. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring op eer kan echter niet worden uitgesloten. Zonder objectieve bewijsstukken van betrokkenes onvermogen wordt dit niet als afdoende bewijs beschouwd om betrokkenes onvermogen aan te tonen. Betrokkenes onvermogen is bijgevolg niet aangetoond, noch wat betreft inkomsten, noch wat betreft onroerend goed. Als tweede bewijsstuk legt betrokkene een geschreven briefje “Retrait en FG” (dd. 02.04.2014) voor met daarop een naam en een bedrag in Guinese Frank. Het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee tracht aan te tonen noch wie het briefje opstelde. Er kan enkel vastgesteld worden dat betrokkenes naam verschillende keren vermeld staat met een bepaald bedrag in Guinese Frank. Indien betrokkene hiermee wil aantonen dat zij deze bedragen in het verleden verkregen heeft, kan niet objectief blijken dat zij deze bedragen ook effectief heeft verkregen, noch dat deze gelden kwamen van de referentiepersoon. Hoe dan ook, dit briefje dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er kan bijgevolg dan ook geen rekening gehouden worden met deze verklaring bij gebrek aan objectieve stukken die de verklaring ondersteunen. Betrokkene legt verder ook zeven screenshots van betalingen van de rekening van D., A. (betrokkenes dochter) voor [dd. 03.02.2014 (Primark), 30.04.2014 (Colruyt), 23.04.2014 (H&M), 01.07.2014 (Zara), 02.07.2015 (Apotheek), 07.12.2015 (Kruidvat), 14.01.2016 (Apotheek)]. De enkele aankopen die door betrokkenes dochter gedaan werden in 2014, 2015 en 2016 tonen op geen enkele manier een actuele materiële of financiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon aan. Er kan niet blijken dat de aankopen die toen werden gedaan bestemd waren voor betrokkene en hoe deze al dan niet betrokkene bereikt zouden hebben, die op dat moment nog niet in België verbleef. Bovendien zijn deze bewijsstukken hoe dan ook gedateerd en getuigen ze op geen enkele manier van een actuele afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referent.

Ten slotte dient ook te worden opgemerkt dat de loonfiches op naam van de referent in het kader van een tewerkstelling bij Itzu Jobs NV (zes weekloonfiches uit de periode 13.02.2023 tot 02.04.2023) en Adecco (10/2022 en 11/2022) heden achterhaald zijn. Na raadpleging van de databank van de sociale zekerheid DOLSIS blijkt dat de referent niet langer werkzaam is bij voornoemde werkgevers. Ook de tewerkstelling bij zijn meest recente werkgever, Accent Jobs, nam een einde op 01.09.2023. Of betrokkene na deze tewerkstelling opnieuw in aanmerking kwam voor een werkloosheidsuitkering zoals hij die verkreeg op 12/2022, is niet duidelijk. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dit niet vaststellen, enkel de RVA is hiervoor bevoegd. Er kan dan ook niet blijken dat betrokkene heden over de financiële draagkracht beschikt om naast zijn eigen wettelijke partner en zichzelf, ook nog eens betrokkene te onderhouden.

Het gegeven dat betrokkene sinds 28.04.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien niet is aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst noch dat zij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar twee middelen als volgt toe:

"Verzoekende partij meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

II.2.A. Eerste middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen: Ik verwijs hier bij naar stuk 1.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats gemotiveerd.

De voorwaarden voor gezinshereniging van een derdelander met diens aanverwante descendent zijn drieluig: Er is bewijs nodig van aanverwantschap, men moet een gezinscel vormen, én de ouder moet ten laste zijn van zijn descendent.

In de bestreden beslissing merkt verweerder op dat de loonfiches op naam van de referentiepersoon niet meer actueel zijn. Dat men niet weet of de referentiepersoon sinds september nog gewerkt heeft, noch of hij recht heeft op werkloosheidsuitkering.

Men stelt dat “er dan ook niet kan blijken dat betrokkene heden over de financiële draagkracht beschikt om naast zijn eigen wettelijke partner en zichzelf, ook nog eens betrokkene te onderhouden.” Betrokkene hoeft echter geen stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen aan te tonen. Gebrek aan bewijs hiervan kan uiteraard onmogelijk als argument worden aangenomen om de gezinshereniging te weigeren. Voor de volledigheid voegt verzoekster in bijlage haar eigen recente loonfiches en bewijs van het recht op werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon. (zie stuk 4)

Wat betreft het ten laste zijn heeft verzoekster wel degelijk geld ontvangen in Guinee van haar dochter en schoonzoon. Er wordt hiervan ook bewijs voorgelegd, namelijk stortingen via Moneygram van A. D. naar haar moeder, op diverse data in 2016, 2017 en 2018. (Zie stuk 5)

Ook in België, wanneer verzoekster reeds inwoonde bij haar dochter en schoonzoon, was zij afhankelijk van hen. Verzoekster voegt hierbij enkele facturen van medische aard neer, op haar naam, uit 2020 en 2022. (zie stuk 6) Dezen werden betaald door haar dochter en schoonzoon, gezien mevrouw geen enkele inkomst geniet.

Verzoekende partij is overigens 63 jaar oud. Zij heeft diverse medische problemen zoals Diabetes type 1, verhoogde bloeddruk, kortademigheid en chronische rugpijn. Zij heeft bovendien ook cataract. Voor deze aandoeningen is een regelmatige medische opvolging noodzakelijk. (zie stuk 7)

Het is duidelijk dat verzoekende partij niet kan werken, gezien haar leeftijd en medische problematiek. Zij zal dus hoe dan ook, als zij niet hier mag blijven en terug moet keren naar Guinee, ook later nog financieel afhankelijk blijven van haar dochter en schoonzoon.

Zij valt met andere woorden volledig onder de voorwaarden van art. 40bis Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

II.2.B. TWEEDE MIDDEL:

schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aanhaalt over beperkte informatie te beschikken.

Dat de DVZ de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken.

Dat DVZ toch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

DVZ stelt dat het voor haar niet duidelijk is waarom verzoekende partij bepaalde documenten voorlegt, of niet te begrijpen wat deze documenten inhouden. Men stelt ook niet te weten of referent nog werkt of niet.

DVZ heeft nooit enige vraag tot verduidelijking gericht aan verzoekster.

Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij, haar dochter, schoonzoon, of de betrokken instanties uitgenodigd duidelijkheid te verschaffen over de huidige situatie.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten, nu blijkt dat er wel degelijk financiële en materiele afhankelijkheid is met de referentpersoon.

Verzoekende partij voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan met haar schoonzoon met Nederlandse nationaliteit.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van de rechten van verdediging, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing haar rechten van verdediging zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij deed een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Nederlandse schoonzoon, op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De relevante wettelijke bepaling is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en deze luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift zelf toe dat zij moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, aldus van haar Nederlandse schoonzoon. In deze zaak kan niet worden betwist dat er sprake is van een Unierechtelijke context.

Hierbij moeten de lidstaten hun bevoegdheden uitoefenen met inachtneming van zowel het door het EG-verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop gericht zijn, onderling de belemmering van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De Raad acht het aldus niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de schoonzoon die men begeleidt of vervoegt, invult door het bewijs te vragen dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst of oorsprong tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

In voorliggende zaak wordt het verblijf geweigerd nu volgens de verwerende partij uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse schoonzoon. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip “ten laste” verkeerdelijk zou hebben geïnterpreteerd, in strijd met hoger genoemde rechtspraak.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij afdoende stukken heeft aangebracht die duidelijk aantonen dat zij zich zowel voor de aanvraag, als de periode voorafgaand aan de beslissing, onder de zorg van haar schoonzoon bevond, kan zij niet worden gevolgd. De enige stukken die de verzoekende partij heeft aangebracht, zijn deze opgesomd in de bestreden beslissing, met name een verklaring op eer van haarzelf dat zij geen onroerend goed bezit in Guinee, een geschreven briefje "Retrait en FG", en zeven screenshots van betalingen van de rekening van D. A. (haar dochter) voor 03.02.2014 (Primark), 30.04.2014 (Colruyt), 23.04.2014 (H&M), 01.07.2014 (Zara), 02.07.2015 (Apotheek), 07.12.2015 (Kruidvat), 14.01.2016 (Apotheek). Uit deze stukken kan in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden niet worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst of oorsprong de materiële ondersteuning nodig had van haar schoonzoon teneinde in haar basisbehoeften te voorzien.

De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift nu een reeks andere stukken aan, die zij echter niet aan het bestuur heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag. Het bestuur kan bij het nemen van de bestreden beslissing vanzelfsprekend enkel rekening houden met de elementen waarvan zij kennis heeft of had moeten hebben. Dit geldt alvast niet voor deze stukken.

De verzoekende partij kan de verwerende partij bijgevolg niet verwijten een gebrekkig onderzoek te hebben gevoerd, aangezien het aan de verzoekende partij zelf toekwam in het kader van haar aanvraag alle nuttige informatie aan het bestuur voor te leggen. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De verwerende partij motiveert bovendien als volgt over de drie stukken die de verzoekende partij aan het bestuur heeft voorgelegd:

"Ter staving van het "ten laste" zijn, legt betrokkene de volgende documenten voor: Ten eerste legt betrokkene een verklaring op eer van haarzelf voor dat zij geen onroerend goed bezit in Guinee (dd. 08.05.2023), voorzien van een stempel van de ambassade van Guinee in België. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring op eer kan echter niet worden uitgesloten. Zonder objectieve bewijsstukken van betrokkenes onvermogen wordt dit niet als afdoende bewijs beschouwd om betrokkenes onvermogen aan te tonen. Betrokkenes onvermogen is bijgevolg niet aangetoond, noch wat betreft inkomsten, noch wat betreft onroerend goed. Als tweede bewijsstuk legt betrokkene een geschreven briefje "Retrait en FG" (dd. 02.04.2014) voor met daarop een naam en een bedrag in Guinese Frank. Het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee tracht aan te tonen noch wie het briefje opstelde. Er kan enkel vastgesteld worden dat betrokkenes naam verschillende keren vermeld staat met een bepaald bedrag in Guinese Frank. Indien betrokkene hiermee wil aantonen dat zij deze bedragen in het verleden verkregen heeft, kan niet objectief blijken dat zij deze bedragen ook effectief heeft verkregen, noch dat deze gelden kwamen van de referentiepersoon. Hoe dan ook, dit briefje dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er kan bijgevolg dan ook geen rekening gehouden worden met deze verklaring bij gebrek aan objectieve stukken die de verklaring ondersteunen. Betrokkene legt verder ook zeven screenshots van betalingen van de rekening van D., A. (betrokkenes dochter) voor [dd. 03.02.2014 (Primark), 30.04.2014 (Colruyt), 23.04.2014 (H&M), 01.07.2014 (Zara), 02.07.2015 (Apotheek), 07.12.2015 (Kruidvat), 14.01.2016 (Apotheek)]. De enkele aankopen die door betrokkenes dochter gedaan werden in 2014, 2015 en 2016 tonen op geen enkele manier een actuele materiële of financiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon aan. Er kan niet blijken dat de aankopen die toen werden gedaan bestemd waren voor betrokkene en hoe deze al dan niet betrokkene bereikt zouden hebben, die op dat moment nog niet in België verbleef. Bovendien zijn deze bewijsstukken hoe dan ook gedateerd en getuigen ze op geen enkele manier van een actuele afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referent."

De verzoekende partij betwist deze motieven niet op enige concrete wijze zodat deze motieven overeind blijven.

De verwerende partij motiveert overigens verder ook nog als volgt:

"Ten slotte dient ook te worden opgemerkt dat de loonfiches op naam van de referent in het kader van een tewerkstelling bij Itzu Jobs NV (zes weekloonfiches uit de période 13.02.2023 tot 02.04.2023) en Adecco (10/2022 en 11/2022) heden achterhaald zijn. Na raadpleging van de databank van de sociale zekerheid DOLSIS blijkt dat de referent niet langer werkzaam is bij voornoemde werkgevers. Ook de tewerkstelling bij

zijn meest recente werkgever, Accent Jobs, nam een einde op 01.09.2023. Of betrokkene na deze tewerkstelling opnieuw in aanmerking kwam voor een werkloosheidsuitkering zoals hij die verkreeg op 12/2022, is niet duidelijk. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dit niet vaststellen, enkel de RVA is hiervoor bevoegd. Er kan dan ook niet blijken dat betrokkene heden over de financiële draagkracht beschikt om naast zijn eigen wettelijke partner en zichzelf, ook nog eens betrokkene te onderhouden.

Het gegeven dat betrokkene sinds 28.04.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

Ook deze motieven betwist de verzoekende partij niet op concrete wijze. Bovendien stelt zij bij haar verzoekschrift zelf een bewijs te voegen van het recht op werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon, waarmee zij eigenlijk aangeeft dat voormelde motieven waar de verwerende partij stelt dat de referentiepersoon niet meer werkt en de betreffende elementen achterhaald zijn, kloppen.

De Raad kan verder enkel samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen vaststellen dat de gemachtigde zich wel degelijk de vraag kan stellen of de referentiepersoon überhaupt wel voldoende bestaansmiddelen heeft om zijn gezin en de verzoekende partij te onderhouden. Dit blijkt genoegzaam uit bovenstaande bespreking van het begrip “ten laste”. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij hieromtrent geen stukken voorlegt bij haar verzoekschrift. Zij voegt wel 2 loonfiches van haar dochter bij haar verzoekschrift. Met deze nieuwe stukken, die niet ter beschikking waren van het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing, kan zoals hierboven reeds aangehaald, geen rekening worden gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle voor haar beschikbare informatie rekening zou gehouden hebben. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen zou geoordeeld hebben dat *“Gezien niet is aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst noch dat zij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.”*

De verwerende partij kon op goede gronden oordelen dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar schoonzoon, de referentiepersoon, voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst en dat zij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zodat het verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar schoonzoon diende te worden geweigerd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU